

GRĂDINA DE VARĂ

Deznodământul seriei bestseller internațional

„CĂLĂREȚUL DE ARAMĂ”

PAULLINA SIMONS

Traducere din limba engleză și note de
IRIS-MANUELA ANGHEL

București, 2020

Cartea întâi

TĂRÂMUL CU FLORI DE LUPIN
ȘI DE LOTUS

*Florile de lotus deasupra creștelor golașe se înalță,
Florile de lotus deasupra golfulilor unduioase se revărsă...
Un legământ împreună să legăm și pe vecie să-l păstrăm.
În Tărâmul Lotușilor să fugim și de pe crește,
Ca niște zei nepăsători, lumea-ntreagă s-o privim.*

ALFRED, LORD TENNYSON — *Mâncătorii de lotus*

DEER ISLE, 1946

Carapacea

Carapace (substantiv feminin) — înveliș dur sau cochilie osoasă, cornoasă, calcaroasă sau din chitină care protejează corpul unor animale ca homarul.

Într-o bună zi, în orașul Stonington din Maine, înainte de amurg, la sfârșitul unui război fierbinte și la începutul unui rece, o femeie tânără, îmbrăcată în alb, cu mâinile cuprinse de o agitație ușoară în ciuda ținutei sale aparent calme, stătea pe o bancă în port și mânca înghețată.

Lângă ea se afla un băiețel care mânca și el o înghețată cu ciocolată. Stăteau de vorbă vrute și nevrute; înghețata se topea mult prea repede, iar mama băiețelului nu mai reușea s-o biruie. El o asculta cum îi cânta o melodie rusească, *Strălucește, steluța mea!*, încercând să-l învețe versurile, iar băiețelul le încălcea voit, s-o necăjească. Scrutau portul cu privirea, așteptând întoarcerea bărcilor cu homari. Țipetele pescărușilor le vesteau venirea înainte ca acestea să-și facă apariția la orizont.

Adia un vânt ușor, fluturându-i șuvițele rebele de păr, despletite din cosița-i lungă și groasă ce i se odihnea pe umeri. Avea părul bălai, pielea străvezie, ochii scânteietori și chipul pistruiat. Băiatul avea părul negru, ochii căprui și piciorușele rotofeie.

Păreau să nu aibă vreun scop anume, dar nimic nu te înșela mai tare ca *dolcele lor far niente*. Ea privea cu atenție bărcile ce se iveau la orizont. Se uita când la băiețel, când la înghețată, dar când privea golful, ochii îi trădau un dor nebun.

Tatiana își trăiește viața la prezent, căci vrea să uite existența trecutului și să se bucure doar de prezentul de pe Deer Isle — una dintre insulele lunguiete, străjuită de dealuri și coline, de pe coasta statului Maine, legată de continent prin cursele cu feribotul sau prin podul suspendat, înalt de 300 de metri, pe care îl traversaseră cu rulota lor veche, Schult Nomad Deluxe. Străbătuseră golful Penobscot, dincolo de Atlantic, îndreptându-se spre sud, spre capătul lumii, unde se afla Stonington, un orașel ridicat la poalele dealurilor cu stejari de pe Deer Isle. Încercând cu disperare să trăiască numai în prezent, nimic nu i se pare mai frumos Tatiane decât căsuțele albe de lemn, construite pe povârnișurile dealurilor, pe niște cărării înguste de țară, ce dau spre golful pe care ea îl privește de pe bancă în fiecare zi. Priveliștea e sinonimă cu pacea. Și cu prezentul. De parcă nici n-ar mai exista altceva.

Dar uneori, cât zbaterea aripilor unui pescăruș, ceva tulbură liniștea de pe Deer Isle.

În după-amiaza aceea, după ce Tatiana și Anthony plecaseră din casa unde locuiau pentru a ajunge în golf, auziră o ceartă în curtea învecinată.

Acolo locuiau două femei — o mamă cu fiica ei. Una avea patruzeci de ani, cealaltă — douăzeci.

— Iar se ceartă, spuse Anthony. Tu nu te certî cu tati.

Ce n-ar fi dat să se certe!

Alexander nu ridică niciodată glasul la ea. Dacă îi vorbea, o făcea pe un ton calm, presărat cu nuanțe adânci, de parcă îl imita pe Edward Ludlow, doctorul amabil și blajin care se îndrăgostise de ea la New York — un bărbat pe care te puteai oricând bizui. Alexander încerca să afișeze și el o atitudine asemănătoare.

O ceartă ar fi însemnat asumarea unui rol activ în viața lor. În casa învecinată, orbite de furie, mama și fiica ei se certau dintr-un motiv numai de ele știut, aruncându-și vorbe grele care răsunau prin ferestrele deschise. Vestea bună era aceea că soțul și tatăl lor,

colonel, se întorsese din război. Vestea proastă era aceeași — soțul și tatăl lor, colonel, se întorsese din război. Îl așteptau încă de când plecase în Anglia, în 1942, și acum își vedeau, în sfârșit, visul cu ochii.

El nu participa la cearta lor. Când Anthony și Tatiana ieșiră în drum, îl văzură stând în scaunul lui cu roțile, în curtea din față năpădită de buruieni, bucurându-se de soare, în timp ce soția și fiica lui țipau înăuntru cât le țineau plămânii. Tatiana și Anthony încetiniră pasul când se apropiară de curtea lor.

— Ce-a pățit, mamă? întrebă băiețelul în șoaptă.

— A fost rănit în război.

Nu avea nici picioare, nici brațe — era doar un trunchi cu cioturi și cu cap.

— Poate să vorbească? o întrebă din nou, ajungând în fața porții lor.

— Poate să vorbească, dar preferă să tacă, răspunse bărbatul deodată, cu glas ferm, răsunător, ca cel al unui om obișnuit să dea ordine.

Anthony și Tatiana se opriră în loc, privindu-l câteva clipe. Ea deschise apoi poarta și intrară amândoi în curte. Bărbatul stătea aplecat spre stânga, ca un sac mult prea greu să poată rămâne drept. Cioturile brațelor, scurte până la cot, îi atârnav de-o parte și de alta. Din picioare nu mai avea nici măcar cioturi.

— Lăsați-mă să vă ajut! spuse Tatiana, așezându-l pe scaun și rezemându-l între perne. E mai bine așa?

— Oarecum, răspunse bărbatul, scrutând-o cu ochii lui albaștri. Dar știi ce mi-aș dori?

— Ce anume?

— O țigară. Nu mai pot să fumez singur. Nu am cum s-o duc la gură, după cum prea bine vezi. Iar ele, continuă el arătându-i casa cu capul, nu fac decât să cărcotească de fiecare dată când le cer vreuna.

— Am exact ce vă trebuie, încuviință Tatiana din cap. Mă întorc imediat.

— Ba n-ai s-o mai faci, îi ripostă el întorcându-și privirea spre golf.

— Ba da. Anthony, vino să stai în poala acestui domn cumsecade până mă întorc eu! N-o să-mi ia mai mult de un minut.

Anthony se supuse încântat. Luându-l în brațe, Tatiana îl așeză pe genunchii bărbatului.

— Poți să te ții de gâtul lui.

— Cum te cheamă? îl întrebă Anthony când Tatiana plecă după țigări.

— Colonelul Nicholas Moore, îi răspunse omul. Dar poți să-mi spui Nick.

— Ai fost în război?

— Da, am fost.

— Ca și tata, spuse băiețelul.

— Aha! răspunse bărbatul, oftând adânc. S-a întors acasă?

— Da.

Tatiana reveni iute și, aprinzându-i țigara, i-o ținu la gură în timp ce Nick trăgea cu nesaț din ea, dornic parcă să soarbă fumul prin toți porii. Anthony stătea în poala lui, privindu-l cum inspira cu poftă și cum expira apoi cu tristețe, nemulțumit să se despartă de nicotină. Colonelul fumă două țigări, una după alta, cu ajutorul Tatianeii, care i le ținu la gură.

— Tata a fost maior, dar acum pescuiește homari, spuse Anthony.

— Căpitan, fiule, îl corectă Tatiana. Căpitan.

— Tata a fost maior și căpitan, continuă băiețelul. O să mâncăm înghețată cât o să-l așteptăm să se întoarcă din larg. Vrei și tu o înghețată?

— Nu, răspunse Nick, rezemându-și ușor capul de creștetul lui Anthony. Dar am petrecut cele mai frumoase minute din ultimele optsprezece luni.

În clipa aceea, soția lui ieși din casă.

— Ce cauți lângă soțul meu? țipă ea.

Tatiana îl luă pe Anthony în brațe.

— O să vin și mâine, îi spuse ea iute lui Nick.

— Ba n-o să mai vii, ripostă el, urmărind-o cu privirea.

Acum stăteau pe bancă și mâncau înghețată.

Nu după mult timp, țipetele îndepărtate ale pescărușilor spulberară tăcerea.

— Vine tati, spuse Tatiana cu răsufierea întretăiată.

Vasul era o șalupă de pescuit, lungă de șase metri, cu velă, deși majoritatea bărcilor de pescuit mergeau cu motoare pe benzină. Șalupa era a lui Jimmy Schuster, care o moștenise de la tatăl său. Era încântat de barcă, pentru că astfel reușea să iasă în larg și să pescuiască homari — o meserie pe care putea s-o practice de unul singur. Dar într-o zi și-a prins brațul în trolitul cablului care scoate din apă capcanele grele, pline cu homari. Ca să se elibereze, a fost nevoit să-și taie mâna de la încheietură, lucru care i-a salvat viața și l-a împiedicat să plece la război. Acum, însă, fără urmă de ironie, avea nevoie de o mână de ajutor pe punte. Doar că toți marinarii luptau de patru ani în Hürtgen Forest și Iwo Jima.

Cu zece zile în urmă, Jimmy găsisse o mână de ajutor. Astăzi, Jimmy se afla la cârmă, în timp ce marinarul tăcut și înalt, îmbrăcat cu o salopetă portocalie și încălțat cu niște cizme înalte și negre, de cauciuc, stătea drept ca bradul și cerceta malul cu privirea.

Tatiana, îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac, se ridică de pe bancă și, când șalupa se apropie, deși se afla de partea cealaltă a golfului, își flutură mâna prin aer, părând să spună: „Alexander, sunt aici, sunt aici!”

Când se apropie suficient cât s-o vadă, Alexander îi făcu și el cu mâna.

Ancorară în docul clienților și deschiseră capcanele cu prada vie. Sărind din barcă, bărbatul înalt spuse că avea să se întoarcă imediat ca să descarce marfa și, spălându-se iute pe mâini la jgheabul din doc, străbătu cheiul și urcă panta spre banca unde îl așteptau Tatiana și Anthony.

Băiatul fugi să-l întâmpine.

— Bună! îl salută el, oprindu-se apoi sfios pe loc.

— Salut, amice! îi răspunse Alexander, fără să-i ciufulească părul, căci avea mâinile murdare.

Sub salopeta portocalie de cauciuc, purta niște pantaloni kaki de armată și un pulover verde, tot de armată, ce miroseau a nădușeală, a pește și-a apă de mare. Avea părul scurt, tuns militar, iar chipul slab, cu pomeții ieșiți în afară, era acoperit de firele țepoase ale bărbii ivite peste zi.

Se opri în fața femeii îmbrăcate în straie imaculate, ce stătea pe Res bancă. Ea își ridică ochii spre el — era atât de înalt că nu părea să-i mai zărească chipul.

— Bună! murmură Tatiana, uitând să mai mănânce înghețata.

— Bună! îi răspunse el, fără s-o atingă. Ți se topește înghețata.

— O, da, știu! șopti ea, lingând cornetul în încercarea de a stăvili valurile de vanilie și lapte condensat ce se revărsau peste marginile acestuia.

Alexander o măsura cu privirea.

— Nu reușesc niciodată s-o termin înainte de a se dezgheța, murmură ea, ridicându-se în picioare. Vrei să mănânci restul?

— Nu, mulțumesc.

Tatiana mai luă câteva guri, apoi azvârli cornetul la pubelă. El îi făcu semn să se șteargă la gură.

Ea își linse restul de vanilie și lapte de pe buze.

— E mai bine acum?

Dar Alexander nu-i răspunse.

— O să mâncăm tot homari diseară?

— Firește, îi răspunse Tatiana. Orice-ți poftește inima.

— Trebuie să mă întorc să-mi termin treaba.

— Da, desigur. Vrei să te însoțim la docuri? Să te așteptăm acolo?

— Vreau să te ajut, interveni Anthony.

Dar Tatiana clătină energic din cap. Nu va mai reuși să scoată în veci mirosul din hainele băiatului.

— N-are rost să te murdărești, răspunse Alexander. Ar fi mai bine să rămâi aici cu mama ta. Mă întorc cât pot de repede.

— Dar vreau să te ajut.

— Vino atunci, poate îți găsim ceva de făcut!

— Dar fără să atingă peștii, șopti Tatiana.

Nu o deranja că Alexander pescuia homari. Duhnea a pește de fiecare dată când se întorcea acasă. Tot ce atingea mirosea a pește. Cu câteva zile în urmă, când Tatiana protestase domol, aproape în glumă, îi ripostase pe un ton serios: „Nu te-ai plâns niciodată când pescuiam în Lazarevo.” Văzându-i tristețea de pe chip, adăugase: „Nu găsești altceva de muncă în Stonington. Dacă vrei alte *arome*, va trebui să plecăm în altă parte.”

Dar Tatiana nu voia să plece în altă parte. Se aflau doar de puțin timp în aceste ținuturi.

„Cât privește celălalt subiect... nu-l voi mai pomeni niciodată”, continuase el apoi.

Foarte bine, nici să nu mai vorbești despre Lazarevo, un loc pierdut în veșnicie! Dar asta a fost demult — într-o țară înecată în sânge. La urma urmei, Stonington — cu zilele lui calde și nopțile răcoroase, cu întinderile lui de apă dulce și sărată, cu cerul azuriu și câmpurile presărate cu flori stacojii de lupin, cu golful său plin de bărcuțe albe — întruchipa mai mult decât un vis. Întruchipa mai mult decât își imaginaseră că vor avea vreodată.

Jimmy îl chemă pe Alexander, făcându-i semn cu mâna zdravănă.

— Și cum a fost astăzi? îl întreabă Tatiana, încercând să încropească o discuție în timp ce se îndreptau spre docuri.

Alexander purta cizmele înalte și greoaie de cauciuc. Alături de el, Tatiana se simțea cumplit de mică, intimidată cu totul de prezența lui impunătoare.

— Ați prins pradă din belșug?

— A fost bine, îi răspunse el. Majoritatea homarilor erau mult prea mici și a trebuit să le dăm drumul. Am prins și multe femele gestante, gata să depună ouă. Și lor le-am dat drumul.

— Nu vă plac femelele gestante? îl întreabă, apropiindu-se și ridicându-și privirea spre el.

Alexander se îndepărtă un pas, clipind ușor.

— Sunt gustoase, dar trebuie să le eliberăm ca să-și depună ouăle. Nu te apropia de mine, sunt murdar! Anthony, n-am reușit să numărăm homarii. Vrei s-o facem împreună?

Jimmy îl iubea pe Anthony.

— Vino aici, amice! îl chemă acesta. Vrei să vezi câți homari a prins taticu' tău astăzi? Cred că vreo sută — de departe cea mai bună zi de până acum.

Tatiana își aținti privirea spre Alexander, care ridică din umeri.

— Când prinzi doisprezece homari într-o capcană, din care trebuie să eliberezi zece, n-aș zice că am avut o zi prea bună.

— Doi homari de dimensiuni legale prinși într-o singură cap-
Respecană reprezintă o captură bună, Alexander, spuse Jimmy. Nu te teme, o să te deprinzi cu toate! Anthony, vino să-i vezi în cușcă!

Păstrând o anumită distanță, băiețelul se uită în bazinul unde homarii, deja legați și mășurați, se cățarau unii peste alții. Îi spuse mamei lui că nu-i era milă de ei, chiar dacă aveau cleștii legați. Și asta, cu atât mai mult cu cât tatăl său îi explicase că homarii se hrănesc cu carne și, dacă nu i-ar fi legat, s-ar fi devorat unii pe alții în bazin.

— I-ai *numărat* deja? îl întrebă apoi pe Jimmy, gătit de emoție. Alexander clătină din cap spre Jimmy în semn că nu.

— O, nu, nici vorbă! răspunse el iute. N-am avut când s-o fac. Am fost ocupat. Am ancorat vasul. Am zis doar așa, o cifră aproximativă. N-ai vrea să-i numeri tu?

— Dar știi să număr doar până la douăzeci și șapte.

— Te ajut eu, interveni Alexander.

Luând apoi homarii unul câte unul, îl lăsa pe Anthony să-i numere până la zece, apoi, atent să nu le rupă cleștii, îi așeza în plase mari de transport.

— O sută doi, îi spuse în cele din urmă Alexander lui Anthony.

— Vezi? interveni Jimmy. Patru sunt ai tăi, Anthony. Asta înseamnă că eu mai rămân cu nouăzeci și opt. Și au mărimea ideală — carapacea, adică cochilia, amice, măsoară cam doisprezece centimetri. O să-i dăm cu șaptezeci și cinci de cenți bucata. Tăticu' tău o să mă ajute să câștig astăzi șaptezeci și cinci de dolari. Da, chiar așa, continuă el, tăticu' tău o să mă ajute să-mi câștig, în sfârșit, pâinea.

O privi pe Tatiana, care stătea la o oarecare distanță, să nu se murdărească. Ea îi zâmbi amabilă; Jimmy o salută scurt din cap, fără să-i zâmbească.

În timp ce clienții din piața de pește, de la magazinul universal din oraș sau de la restaurantele cu specific pescăresc, unele chiar din Bar Harbour, începeau să-și facă apariția încetul cu încetul, Alexander spălă puntea vasului, curăță capcanele, strânse cablul troluiului și se duse să cumpere heringi pe care avea să-i folosească a doua zi ca nadă. Pescarii de heringi avuseseră o captură bogată, așa că Alexander găsi suficient pentru cele o sută cincizeci de capcane de homari.

După ce își primi simbria — diurna de zece dolari — Alexander se spălă pe mâini cu săpun industrial în jgheabul de apă și se pregăti să plece.

— N-ai vrea să mai stai puțin, să-i vindem împreună? îl întrebă Jimmy, arătându-i homarii cu capul. Îți mai dau încă doi dolari. Apoi, putem merge să bem ceva.

— Nu pot, Jimmy. Dar îți mulțumesc. Poate altă dată.

Jimmy o privi pe Tatiana, un tablou de vis în rochia ei albă ca laptele, și se îndepărtă.

Apoi urcară și ei dealul spre casă.

Alexander se duse să facă o baie, să se radă și să se tundă, iar Tatiana lăsa homarii în frigider, să-i amortească înainte de a-i pune la fiert. Se găteau extrem de ușor — zece-cincisprezece minute în apă fiartă și sărată. După ce le tăia cleștii, le desprindea carnea pe care o scâldea în unt topit. Te lingea pe degete când îi mâncai. Își dorea uneori ca măcar o dată pe lună să cumpere un homar cu doi dolari de la magazin pentru ca Alexander să nu mai petreacă trei-sprezece ore în largul mării în fiecare zi pentru patru homari primiți gratis. Nu i se păreau deloc gratis. Înainte ca Alexander să iasă din baie, Tatiana îi bătu ușor în ușa, întrebându-l:

— Ai nevoie de ceva?

Dar el nu-i răspunse. Bătu mai tare. Ușa se deschise și Alexander se ivi în prag, proaspăt spălat, bărbierit și îmbrăcat. Purta un pulover verde, curat, și pantaloni de armată în aceeași nuanță. Tatiana își drese glasul și își lăsa ochii în pământ. Stătea desculță în fața lui, ajungându-i doar până la piept.

— Ai nevoie de ceva? repetă în șoaptă, simțindu-se atât de vulnerabilă că abia mai răsuffla.

— Nu, îi zise el, trecând pe lângă ea. Hai să mâncăm!

Se înfruptară cu poftă din homarii gătiți în unt și din tocana de cartofi cu morcovi și ceapă. Când îl găsisse în Germania, Alexander era slab, numai piele și os. Mânca acum cât pentru doi, dar era încă foarte slab. Îi umplu farfuria și paharul. Bău o bere, apă și coca-cola. Mâncară învăluți în tăcere în bucătărioara stăpânei casei, care îi lăsa s-o folosească atâta timp cât fie terminau de mâncat până la

ora șapte seara, fie îi lăsau și ei o porție de mâncare. Terminară înaintea de ora șapte, iar Tatiana îi lăsă și o porție de tocană.

— Alexander, te mai doare... pieptul?

— Nu, mă simt bine.

— Aseară mi s-a părut cam umflat..., continuă ea, evitându-i privirea, stânjenită la gândul mângâierilor de azi-noapte. Nu s-a vindecat încă, iar capcanele grele pe care le ridici din apă nu-ți fac deloc bine. Sper să nu se infecteze din nou. Poate ar trebui să-ți mai dau cu fenol.

— Mă simt bine.

— Sau să-ți schimb bandajul?

Alexander nu spuse nimic; își ridică doar ochii spre ea și, preț de-o clipă, amândoi retrăiră momentele petrecute la ambasada Statelor Unite de la Berlin, *când Tatiana îi cususe, printre lacrimi amare, pieptul sfâșiat de răni, iar el o privea cum o privea și acum — ca prin sticlă. „N-am avut nicidecum un viitor”, i-a spus atunci.*

Evitându-i privirea — cum o făcea mereu — Tatiana se ridică de la masă.

Alexander ieși în curte și se așeză pe scaunul din fața casei ridicăte pe un deal cu vedere spre golf. Anthony îl urmă îndeaproape. Tatăl lui stătea tăcut și nemișcat, în timp ce băiatul cutreiera grădina năpădită de buruieni, adunând pietre și conuri de brad și căutând viermi, cărăbuși și gărgărițe.

— N-ai să găsești gărgărițe, fiule. Le-a trecut timpul. Apar în iunie, îi spuse Alexander.

— Aha! răspunse Anthony. Atunci, asta ce e?

— N-o văd, spuse Alexander, aplecându-se într-o parte.

Anthony se apropie un pas.

— Tot n-o văd.

Băiatul mai făcu un pas, cu mâna întinsă, pe arătătorul căreia se plimba o gărgăriță.

— Tot n-o văd, repetă Alexander.

Anthony se uită când la gărgăriță, când la tatăl lui, apoi i se urcă încet și timid pe genunchi și îi arătă din nou găza.

— Măi să fie! spuse Alexander, cuprinzându-l în brațe. Acum o văd. Ai avut dreptate. Gărgărițe în august! Cine ar fi zis?

— Ai văzut vreodată gărgărițe, tati?

— Cu mult timp în urmă, într-un oraș ce poartă numele de Moscova, răspunse Alexander, după câteva clipe de tăcere.

— În... Uniunea Sovietică?

— Da.

— Trăiesc și acolo gărgărițe?

— Trăiau *cândva* — până să le mâncăm pe toate.

Anthony îl privea cu ochii mari cât cepele.

— Nu mai aveam ce să mâncăm, îi explică Alexander.

— Anthony, tatăl tău râde de tine, spuse Tatiana care ieșise și ea, în timp ce își ștergea mâinile cu un prosop de bucătărie. Încearcă să glumească.

— A fost o *glumă*? întrebă băiatul, ținându-și tatăl cu privirea.

— Tania, n-am cum să mă ridic de pe scaun, spuse Alexander, cu un glas ce părea să vină din depărtare. Poți să-mi aduci țigările?

Ea intră iute în casă, de unde se întoarse la fel de repede. Cum afară nu era decât un singur scaun, iar Tatiana nu avea unde să stea, îi puse țigara în gură și, aplecându-se deasupra lui Alexander, cu mâna pe umărul lui, i-o aprinse, în timp ce Anthony îi puse gândăcelul în palmă.

— N-o mânca, tati! spuse băiețelul, cuprinzându-i gâtul cu brațul.

— N-o s-o mănânc, fiule. Sunt sătul.

— Gluma *asta*-i chiar bună, răspunse Anthony. Astăzi, eu și mama am cunoscut pe cineva. Un colonel. Nick Moore.

— Serios? spuse Alexander, cu ochii ațintiți în depărtare, trăgând cu nesaț din țigara pe care i-o ținea Tatiana, aplecată deasupra lui. Și cum era?

— Ca tine, tati, răspunse Anthony. Exact ca tine.

Oja roșie

Băiețelul se trezi în toiul nopții și începu să țipe. Tatiana se duse să-l liniștească. Se potoli, dar n-o lăsă să plece din patul lui chiar dacă nu-i despărțea decât o noptieră.

— Alexander, ești treaz? îl întrebă ea, în șoaptă.